המרכז לאמנות עכשווית רמלה
CONTEMPORARY ART CENTER RAMLE
مركز الفن المعاصر الرملة

ואז יבוא השקט

And then the silence

ولسوف يطُلُّ الهدوء

רותי הלביץ כהן

אוצרת ראשית: ד״ר סמדר שפי
מנהל המרכז לאמנות ומוזיאון רמלה: רון פלד

ואז יבוא השקט

רותי הלביץ כהן
אוצרת: ד"ר סמדר שפי

נשים הן הגיבורות הראשיות במרבית עבודותיה של רותי הלביץ כהן. דמויותיהן נשענות על מקורות קמאיים – מיתולוגיות וסיפורים – ועל הגלגולים והעיבודים של אלו באמנות ובתרבות הפופולרית דוגמת סרטי וולט דיסני. יצירותיה האינטנסיביות, לעיתים באורח קשה, מספרות סיפורים, סיוטים, חלומות ואגדות. הן אומרות שירה ומשמיעות זעקה כישויות עצמאיות שמחפשות את דרכן בעולם.

בלב התערוכה "ואז יבוא השקט" מיצב העשוי שלוש עבודות רישום וקולאז' על בדי ענק (כל אחד בגובה של כשישה מטרים), היוצרים חלל בתוך החלל ומסמנים רחבה דיפוזית. על הרצפה פזורות מראות אליפטיות מוכתמות

ומצוירות, המשקפות בו-זמנית את העבודות ואת הצופה ומחברות לדימוי אחד נזיל ומשתנה, אמנות וחיים.

המיצב משרטט יקום כאוטי: במרכזו "שעון החול", דמות אישה המחזיקה שעון חול בזרועה האחת בעוד הזרוע השנייה מסומנת בקווים דקים, שמאחד מהם יוצא ספק לב, ספק עובר, ומה שאמור להיות מוגן הופך מופקר. עבודות של פרידה קאלו, כמו "בית החולים הנרי פורד" מ-1932 ו"שתי פרידות" מ-1939, עולות על הדעת בגלל הסבל היוקד ובשל השימוש בשפה סימבולית ישירה – לב ועובר.

ב"אקוודוקט" מרחפת ציפור ענקית מעל גופות נשים זקופות ערופות ראש. הציפור, ספק עיט ספק נשר, מזכירה סמלי שלטון של משטרים דורסניים שנשים הן בדרך כלל מקורבנותיהם המובהקים. אמת המים, שעצם תפקידה הוא לאפשר חיים, מפורקת כליל. ב"חלב ודבש וחלב" פרחי ציפור גן עדן, שלד לצד לב ואיברים פנימיים מרחפים-רוקדים על הבד – גרסה עכשווית ל"ריקוד המוות " (Danse Macabre), אלגוריה מימי הביניים על האוניברסליות של המוות.

מתוך העבודות עולות פנים רבות של קיום נשי: אימהות, יופי, חשש תמידי מקמילה וצל מתמיד של שכול ואלימות. הדמויות עדינות ופריכות ועם זאת חזקות ולעיתים, כמו ב"שעון החול", מלכותיות. בדי הענק שעליהם נוצרו מתקשרים למסך תיאטרון, אחת המטפורות השגורות, שאינה פחות נכונה בשל כך, לעולם. מפגש הכתמה ורישום מתרחש בעבודות "פעמונית" ו"מאטה הארי", דיוקנאות נשים בהם כתמים מרהיבים וקווים כמעט נעלמים. הדמויות הן נשים ששמן נקשר לאגדות. פעמונית הוא שמה העברי המקובל של רפונזל מאגדות האחים גרים, שמכשפה כלאה בארמון והקשר היחיד שלה לעולם הוא דרך צמתה המשתלשלת מהמגדל שבו נכלאה. "מאטה הארי" היה שם הבמה של רקדנית ודוגמנית הולנדית שהורשעה בריגול לטובת גרמניה במלחמת העולם הראשונה, ספק אם בצדק, והוצאה להורג.

לראשונה מציגה הלביץ כהן צילום מבוים. בצילומים מתעטף תומר ספיר, אמן וחבר, בבגד נייר המופיע ב"שעון החול", העבודה האמצעית במיצב המרכזי. השמלה, מגזרות מצוירות של חלקי גוף, עדינה מאוד ועם זאת מחרידה. שמלת הנייר מכסה את ספיר כפקעת המכסה על גולם שהופך לפרפר. המפגש של גוף גברי עם שמלות הנייר של הלביץ-כהן יוצר רגע השואל על מגדר וכוח, ובעיקר על עצם היכולת שלנו להבין ולהזדהות. הצילום מנציח פעולה ומפקיע אותה מרצף הזמן.

ביוזמת המרכז לאמנות עכשווית בשיתוף הבית הפתוח ומרכז רוסינג ערכה הלביץ-כהן מספר סדנאות ויצרה יחד עם נשים מקהילות מגוונות את העבודה "זהרורי יופי", המוצבת בבית הפתוח ברמלה במקביל לתערוכה. בסדנאות יצרו המשתתפות דמעות נייר וכתבו עליהן מחשבות, שאלות וסיפורים קצרצרים. הדמעות מודבקות זו לזו, מערסלות סודות.

בעוצמה והתרסה לצד חשיפה, פחדים וחששות, הנשים של הלביץ-כהן מחפשות תשובה, אולי מפלט. ואז יבוא השקט.

ד"ר סמדר שפי

And then the silence

Ruthi Helbitz Cohen
Curator: Dr. Smadar Sheffi

Ruthi Helbitz Cohen's works focus on issues of femininity, gender, equality, and cultural structures of women's images. Her figures are based on primordial sources - mythologies and stories – and on their various incarnations in art and popular culture, such as Walt Disney films. Helbitz Cohen's intensive artworks narrate stories, nightmares, dreams, and legends – at times painfully. These images are seemingly vocal, as if reciting poetry, screaming, and murmuring utterances, acting as independent entities seeking their pathway through the world.

Three large works combining drawing and collage form the core of the exhibition. The huge fabric sheets (each about six meters high) create a space within a space, demarcating a diffused area. Elliptical mirrors, stained and painted, are placed on the floor, simultaneously reflecting the artworks and the viewer, connecting life and art in one ephemeral image.

The installation delineates a chaotic universe: at its center is an *Hourglass*, the figure of a woman holding an hourglass in one arm while her second is marked with thin lines. What may be a heart or perhaps a fetus emerges at the end of one of these lines, creating a conspicuous awareness that what should be protected is exposed. *Henry Ford Hospital* (1932) and *The Two Fridas* (1939), two masterpieces by Frida Kahlo, come to mind with their use of direct symbolic language – heart and fetus.

A huge bird hovering over bodies of beheaded women is the central image in *Aqueduct*. The vulture or maybe an eagle brings to mind symbols of repressive regimes which usually victimize women. The aqueduct, whose function is to enable life, is entirely broken down. In *Milk and Honey and Milk*, Bird of Paradise flowers (Strelitzia reginae) stand by a heart and internal organs hovering over the canvas in a contemporary version of the Danse Macabre a medieval allegory about the universality of death.

These artworks reflect facets of feminine existence arise: motherhood, beauty, constant fear of withering and a constant shadow of bereavement and violence. Notwithstanding the figures' gentleness and fragility, they are formidable and sometimes royal, as in *The Hourglass*. The fabric evokes a theatre curtain, a common metaphor that is fitting.

Lines and patches of color compose *Bluebell* and *Mata Hari*, portraits of women whose names are associated with legends. Bluebell is the commonly accepted Hebrew name for Rapunzel from the Brothers Grimm's fairy tales, whom a wicked witch imprisoned in a castle. Communication with the outside world was through her long braid descending from her prison tower. Mata Hari was the stage name of the Dutch exotic dancer accused of spying for Germany in World War I and executed,

For the first time, Helbitz Cohen is exhibiting a staged photograph: Tomer Sapir, artist and friend, is seen in the photographs enveloped in a paper dress taken from the *Hourglass*, the active installation. The dress made of painted cutouts of body parts, is very delicate yet terrifying. The paper dress covering Sapir seems to be like the cocoon encasing a chrysalis which becomes a butterfly. The interface between the male body and between Helbitz Cohen's paper dresses raises issues of gender and power, and our ability to understand and identify. The photograph commemorates an action, extracting it from the time continuum.

On the initiative of the Contemporary Art Center Ramle-CACR, in association with the Open House in Ramle and the Rossing Center for Education and Dialogue, Helbitz Cohen conducted workshops for women from diverse communities. Together they created the piece "Radiant Beauty," installed in the Open House in Ramle simultaneously with the exhibition. In the workshops, participants made paper tears and wrote down their thoughts, questions, and short stories. The tears are pasted to each other, cradling secrets.

With intensity and challenge, with exposure, fears, and doubts, Helbitz Cohen's women seek answers, perhaps refuge. And then the silence.

Dr. Smadar Sheffi

ولسوف يظُلُّ الهدوء

روتي هالبيتس كوهين

أمينة المعرض: د. سمدار شيفي

تعتبر النساء البطلات الرئيسية في معظم أعمال روتي هالبيتس كوهين. تستند شخصياتهن إلى مصادر أولية -أساطير وقصص -هذه في الفن والثقافة الشعبية مثل أفلام والت ديزني. تروي أعمالها المكثفة، أحيانًا بطريقة صعبة القصص والكوابيس والأحلام والأساطير. إنهن يغنين ويصرخن ككائنات مستقلة تبحث عن طريقهن في العالم.

في قلب معرض "ولسوف يظُل الهدوء"، يوجد تركيب مكون من ثلاثة أعمال للرسم والكولاج على لوحات ضخمة (ارتفاع كل منها حوالي ستة أمتار)، مما يخلق مساحة داخل الفضاء ويميز مساحة منتشرة. تنتشر المرايا البيضاوية الملطخة والمطلية على الأرض، مما يعكس الأعمال والمشاهد في نفس الوقت ويربط الفن والحياة بصورة واحدة متغيرة ومتبدلة.

يصور التركيب عالمًا فوضويًا: توجد في وسطه "الساعة الرملية"، وهي صورة امرأة تحمل ساعة رملية في ذراعها بينما تم وضع علامة على الذراع الأخرى بخطوط رفيعة، يبرز من إحداها ربما قلب، أو ربما جَنين، وما يفترض أن يكون محميًا يصبح منحلاً. تتبادر إلى الذهن أعمال فريدا كالو، مثل "مستشفى هنري فورد" من عام 1932 و "توديعان" من عام 1939، بسبب المعاناة الحارقة وبسبب استخدام لغة رمزية مباشرة -القلب والجنين.

يحوم في "قناة المياه"، طائر ضخم فوق أجساد النساء المنتصبات ورؤوسهن مغطاة. الطائر، ربما نسرًا أو صقرًا، يذكرنا برموز حكم الأنظمة المفترسة التي عادة ما تكون النساء ضحاياها الواضحين. تم تفكيك قناة المياه، التي تتمثل وظيفتها الأساسية في تمكين الحياة، تمامًا. في "حليب وعسل وحليب" طائر زهور الجنة، هيكل عظمي بجوار قلب وأعضاء داخلية تطفو على القماش -نسخة معاصرة من "رقصة الموت" (Danse Macabre)، وهي قصة رمزية من العصور الوسطى حول العالمية من الموت.

يحدث لقاء التلوين والرسم في أعمال "الجرس" و "ماتا هاري"، وهما صورتان لنساء تختفي فيهما البقع والخطوط المذهلة تقريبًا. الشخصيات نساء ترتبط أسماؤهن بالأساطير. "بعمونيت" هو الاسم العبري الشائع لرابونزيل من حكايات الأخوان جريم الخيالية، وهي ساحرة مسجونة في قصر والتي ترتبط فقط بالعالم من خلال جديلة تتدلى من البرج حيث تم سجنها. "ماتا هاري" كان الاسم المسرحي للراقصة وعارضة الأزياء الهولندية التي أدينت بالتجسس لصالح ألمانيا في الحرب العالمية الأولى، والتي تم إعدامها.

تقدم هالبيتس كوهين لأول مرة صورة تمثيلية. في الصور، قام تومر سابير، فنان وصديق، بلف نفسه برداء ورقي يظهر في "الساعة الرملية"، العمل الأوسط في التركيب المركزي. الفستان، المرسوم بقواطع من أجزاء الجسم، حساس للغاية ولكنه مرعب. يغطي الثوب الورقي سابير مثل الشرنقة التي تغطي شرنقة تتحول إلى فراشة. يخلق لقاء جسد ذكر بفساتين هالبيتس كوهين الورقية لحظة تسأل عن الجنس والقوة، وخاصة حول قدرتنا على الفهم والتعرف. تديم الصورة العمل وتصادره من التسلسل الزمني.

بمبادرة من مركز الفن المعاصر بالتعاون مع البيت المفتوح ومركز روسينج، عقدت هالبيتس كوهين عدة ورش عمل بالتعاون مع نساء من مجتمعات متنوعة ابتكرت عمل " لمحات من الجمال "، الذي يُعرض في البيت المفتوح في الرملة في نفس وقت المعرض. ابتكر المشاركون في ورش العمل دموعًا ورقية وكتبوا عليها أفكارًا وأسئلة وقصصًا قصيرة. الدموع ملتصقة ببعضها البعض، محتضنة الأسرار.

مع القوة والتحدي جنبًا إلى جنب مع الانكشاف والمخاوف، تبحث نساء هالبيتس كوهين عن إجابة، ربما هروب. ولسوف يظُلّ الهدوء.

د. سمدار شيفي

שמלת עור ויד, 2022 | צלמת: רופינה פלדמן | מצולם: תומר ספיר
Skin dress and hand, 2022
Photographer: Rufina Feldman | Model: Tomer Sapir

فستان جلد ويد 2022 ا المصور: روبينا فيلدمان ا الموديل: تومر سابير

ראש העיר רמלה: מיכאל וידל | מנכ"ל קרן רמלה לחינוך תרבות ופיתוח: עו״ד ליאור רשף דרעי | מנהל המרכז ומוזיאון רמלה: רון פלד | מייסדת ואוצרת המרכז לאמנות עכשווית: ד"ר סמדר שפי | מנהלת לוגיסטית: מושית כהן | עריכה לשונית: אבי בן-צבי | שירותים טכניים: שמעון שלום | תכניות חינוכיות: שולי דודפור | תרגום: יהודית אפלטון, אנואר בן בדיס | עיצוב גרפי: סטודיו בטי ברגר | התערוכה מתקיימת בתמיכת: עיריית רמלה; קרן רמלה לחינוך, תרבות ופיתוח (ע"ר)

Mayor of Ramle: Mr. Michael Vidal | Director, CACR and Ramle Museum Complex: Ron Peled | Chief Curator, CACR, and exhibition curator: Dr. Smadar Sheffi | Logistics Manager: Moshit Cohen | Text Editor: Avi Ben Zvi | Translation: Judith Appleton & Anwar Ben Badis | Maintenance manager: Shimon Shalom | Educational programming: Shuli Davidpur | Graphic design: Studio Betty Berger | The exhibition is sponsored by: The Ramle Municipality The Ramle Foundation for Education, Culture, and Development (Reg. Amuta)

رئيس بلدية الرملة: السيد ميخائيل فيدال ا المدير العام لمؤسسة الرملة للتربية والثقافة والتنمية: السيد ليؤور ريشف ا مدير متحف الرملة: رون بيليد ا أمينة المركز للفنون المعاصرة: د. سمدار شفي ا المديرة اللوجيستية: موشيت كوهين ا التحرير: آفي بن تسفي ا الخدمات الفنية: شمعون شالوم ا البرامج التربوية: السيدة شولي دافيدبور ا العلاقات العامة: روني برزيلاي ا الترجمة للانجليزية: يهوديت أبلتون ; الترجمة للعربية: أنور بن باديس ; ا التصميم الجرافيكي: ستوديو سبرينت ا المعرض برعاية: بلدية الرملة مؤسسة الرملة للتربية والثقافة والتنمية (جمعية مسجلة)

קרן רמלה לחינוך, תרבות ופיתוח (ע"ר)

רמלה